

Pr. James Guirguis

Căutați căile cele de demult

Să descoperim adevăratul rost al Bisericii

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

GUIRGUIS, JAMES

Căutați căile cele de demult: să descoperim adevăratul rost al Bisericii / pr. James Guirguis; trad. din lb. engleză de Ioan-Lucian Radu. - Iași: Doxologia, 2017

Conține bibliografie

ISBN 978-606-666-617-6

I. Radu, Ioan-Lucian (trad.)

2

Imagine coperta 1: © Dreamy Pixel, disponibil pe site-ul <http://dreamypixel.com/gallery-of-free-photograhs-images>. Used by permission.

© Editura DOXOLOGIA, 2017

ISBN 978-606-666-617-6

Pr. James Guirguis

Căutați căile cele de demult

Să descoperim adevăratul rost al Bisericii

Traducere din limba engleză

IOAN-LUCIAN RADU

Carte tipărită cu binecuvântarea

Înaltpreasfințitului

TEOFAN

Mitropolitul Moldovei și Bucovinei

Editura DOXOLOGIA

2017

Cuprins

Cuvânt înainte	7
Introducere	11
I. Cum interpretez Biblia? Așa cum vreau eu sau așa cum trebuie?	17
II. Biserica ce exista înaintea Noului Testament	27
III. Cum funcționează credința	37
IV. Conducerea în Biblie	51
V. O viață de Taină	67
VI. O viață de Împărtășire	71
VII. Botezul și Mirungerea	81
VIII. O viață de mărturisire	89
IX. Sfântul Maslu (ungerea celor bolnavi)	97
X. Taina Cununiei	101
XI. Viața îngerească	105

XII. Fecioara Maria și norul de mărturii	111
XIII. Viața trupească	119
XIV. Trăind în rugăciune	127
XV. Scopul vieții creștine	137

Cuvânt înainte

După ce Petru a mărturisit că Iisus este „Hristosul, Fiul lui Dumnezeu cel viu”, Mântuitorul a spus: „Pe această piatră [adică, pe piatra mărturisirii lui Petru] voi zidi Biserica Mea și porțile iadului nu o vor birui” (Mt. 16, 16, 18). Acea Biserică nu era o Biserică invizibilă. Era o realitate vie, organică, fizică, cu structură, învățătură și practică specifice. În lucrarea *Căutați căile cele de demult*, Părintele James Guirguis ne provoacă să explorăm rădăcinile noastre creștine. Am putea să fim surprinși de ceea ce vom descoperi.

Fiind creștin după Evanghelie de o viață, întotdeauna am presupus că Biserica s-a dezintegrat în primul sau al II-lea secol, fiind reînviată în timpul Reformei. Am fost învățat că creștinismul a luat o întorsătură rea după declanșarea persecuțiilor și s-a îndepărtat din ce în ce mai mult de la scopul și idealul său inițial.

Cu toate acestea, încă mai aveam întrebări despre acel grup de credincioși din primii ani de după Înălțarea lui Hristos la cer.

Era o Biserică într-o casă?

Avea un cult improvizat?

Era acesta similar formelor de cult iudaice sau le abandonaseră pe toate?

Era acesta bazat pe implicarea membrilor comunității prin cântare sau rostire, așa cum se întâmplă astăzi la slujba de duminică în multe biserici?

I se adresa lui Dumnezeu formal sau informal?

Era conducerea Bisericii structurată într-o anumită ierarhie? Bătrâni? Preoți? Episcopi? Papi?

Cum era învățătura și teologia de atunci în comparație cu învățătura mea evanghelică?

Plecând de la prezumțiile mele, am cercetat istoric fiecare secol, pornind în ordine descendentă, și am făcut niște descoperiri înfricoșătoare pentru mine. După ce am trecut de secolul anterior, lucrurile au început să devină foarte interesante. Învățătura, stilul, structura, toate arătau și se simțeau foarte diferit de ceea ce cunoșteam eu. Atunci m-am gândit că abordarea mea este cu totul greșită. Trebuia să încep cu Biserica primelor secole și să cercetez fiecare secol ce a urmat, dacă voiam să aflu ce anume se schimbase și prin a cui autoritate.

Mă așteptam să aflu că flacăra creștinismului se răcise după ce împăratul Constantin dăduse libertate creștinismului în secolul al IV-lea. Dar aceeași Biserică, cu primii săi episcopi și învățătura dreptei credințe, a continuat să existe în mod statornic și chiar s-a răspândit. Distanța dintre episcopii și parohiile din Apus și episcopii și parohiile din Răsărit au făcut comunicarea dificilă și relațiile dintre ele au devenit tensionate. Această

dificultate a dus, în cele din urmă, la o schismă între Răsărit și Apus; aceasta însă a permis apariția unor schimbări și abuzuri în Apus care l-au determinat pe Martin Luther să lupte împotriva exceselor și scandalurilor din cauza lor. Biserica din Răsărit și-a păstrat drumul neabătut, începând din vremurile apostolice și până astăzi.

Această descoperire schimba totul. Standardul pe care eu îl aveam în privința interpretării Bibliei avea acum rădăcini vechi sau, așa cum spune Ieremia, acestea erau căile cele de demult (Ier. 6, 16)*. Dacă ceea ce cred eu astăzi este diferit de ceea ce Biserica de la începuturi a învățat și a crezut, este ușor de înțeles cine s-a schimbat.

Cititorule, în timp ce citești această carte, te îndemn să te întrebi frecvent și cu mintea deschisă: „De ce biserica mea este diferită de această Biserică de la început și din ce motive s-a făcut schimbarea și cu ce autoritate?”. Cel mai probabil, ai primit credința de la cineva bine intenționat, potrivit modului în care el interpretează Biblia. Cu toate acestea, și această Biserică din vechime iubește și respectă Sfânta Scriptură și nu ar îndrăzni să învețe vreun lucru care este contrar ei. Ea își trage înțelepciunea din Tradiția sa, mergând până la începuturi,

* Interesant este că termenul folosit de Prorocul Ieremia (în ebraică, *olam*) are un dublu înțeles: „din vechime” sau „de demult” și „veșnicie”. Înțelesul din urmă îl preferă traducerea greacă a Septuagintei, care îl redă prin „căile cele veșnice ale lui Dumnezeu”. Această înțelegere arată, în primul rând, că aceste căi așezate din vechime sunt rânduite de Dumnezeu, și nu de vreo voință umană, și, mai mult, că sunt stabilite pentru veșnicie și nu avem permisiunea să le schimbăm cu altele, pe care noi le considerăm mai bune [n.tr.].

cu scopul de a interpreta mesajul Bibliei așa cum l-au avut în gând autorii săi inspirați.

Dacă ai dificultăți în a găsi o Biserică sau simți o neliniște sâcâitoare în legătură cu biserica ta, te invit să te gândești serios la ceea ce a scris Părintele James Guirguis și să îți începi călătoria către vechea credință creștină.

JOHN MADDEX, CEO,
Conciliar Media Ministries
Marțea Luminată 2013

Introducere

*Eu am venit ca viața să aibă
și din belșug să aibă (Ioan 10, 10)*

Acesta este unul dintre citatele mele preferate din Biblie. Eu îmi doresc ceea ce Iisus Hristos ne promite, o viață îmbelșugată. Poate că aceasta este ceea ce căutăm noi toți. Unii dintre noi poate că o caută fără să știe.

Cei mai mulți dintre noi ne cheltuim viața muncind din greu pentru a atinge anumite obiective și pentru a ne îndeplini multe idealuri. Pentru unii, obiectivul este o mai bună sănătate fizică, pentru alții, stabilitatea financiară. Unii caută succesul academic, iar alții pur și simplu caută, într-un fel sau altul, „să se simtă bine”. Oricare ar fi scopurile noastre, fiecare vom face milioane de alegeri în cursul vieții noastre. Uneori, deciziile pe care le luăm aproape fără să gândim sunt de fapt cele mai importante din viața noastră. Acestea sunt deciziile care ne ajută sau ne împiedică în îndeplinirea obiectivelor noastre. Acest lucru este valabil în special atunci când vine vorba de modul cum ne trăim credința creștină.

Când Hristos vorbește despre belșug, nu cred că se referă la bogăție sau succes lumesc. Domnul nostru a fost foarte sărac, așa cum citim în Evangheliile, însă peste tot în Noul Testament suntem încurajați să-L avem pe Iisus Hristos ca model și exemplu. Deci această viață îmbelșugată trebuie să se bazeze pe altceva decât pe bogăție sau averi, sau posesiuni lumești. Dacă ne uităm la viața lui Iisus Hristos, observăm că belșugul în viață este dobândit printr-o relație profundă cu Dumnezeu.

Ne-am făcut noi o prioritate în viață din a avea o trăire duhovnicească îmbelșugată? Ne-am făcut vreodată timp să ne întrebăm dacă modul în care trăim ca creștini sau bisericile pe care ni le-am ales ne ajută în îndeplinirea acestui scop?

Potrivit unor estimări, aproape 43% dintre americani merg la biserică săptămânal. Gândește-te la acest lucru. Dacă presupunem că, în medie, o slujbă durează cam o oră duminică dimineața, vorbim despre aproximativ 53 de ore petrecute la biserică anual. Pentru unii, acest timp poate fi dublu sau triplu, dacă luăm în considerare slujbele de seară de miercuri și sâmbătă. Ceea ce contează aici este că mulți dintre noi ne petrecem mult timp din viață în biserică.

Cu toate acestea, mulți creștini se simt neîmpliniți. Mulți creștini trăiesc vieți goale și se luptă să găsească bucuria, situație cu totul contradictorie față de viața îmbelșugată de care vorbea Domnul Iisus. Din păcate, unii dintre ei nici măcar nu se opresc să reflecteze câtuși de puțin la aceasta.

Suntem deosebit de atenți la doctorii care ne tratează și ne asigurăm că sunt oameni competenți și grijulii. Facem același lucru și când vine vorba de mecanici și instalatori. Vrem să ne asigurăm că își fac treaba așa cum trebuie. Dar se pare că avem un dublu standard atunci când vine vorba de modul în care ne petrecem timpul duminica dimineața și cum ne afectează acesta restul vieții.

Este Biserica un leac magic pentru melancolie? Îți va oferi ea o bucurie spirituală desăvârșită pentru totdeauna? Te va face un om desăvârșit și îți va înlătura toate imperfecțiunile? Probabil că nu. Cu toate acestea, ceea ce vreau să spun este că participarea la Trupul lui Hristos ar trebui să ne dea un rod palpabil, un semn al acestei vieți îmbelșugate. În Epistola către Galateni, Apostolul Pavel scrie despre roadele Duhului Sfânt. „Roada Duhului este: dragostea, bucuria, pacea, îndelunga răbdarea, bunătatea, facerea de bine, credincioșia” (Galateni 5, 22-23).

Prin faptul că mergem la o biserică, recunoaștem cumva că suntem într-un fel interesați de Dumnezeu sau de Rai, sau poate că dorim să fim oameni mai buni. Însă am analizat vreodată care sunt rezultatele concrete ale mersului nostru la biserică? Suntem noi mai aproape de Dumnezeu? Devenim oameni mai buni, avem relații mai bune între noi? Suntem noi mai puțin disfuncționali? Suntem noi oameni în care roadele Duhului se lucrează în chip văzut? De ce căutăm rezultate concrete în toate celelalte domenii ale vieții, dar nu și în acesta? Urmărim vreun rezultat în viața noastră bisericească sau în relația

noastră cu Domnul Iisus Hristos, sau pur și simplu facem acestea de dragul de a le face, din inerție?

Noi rar ne luăm viața în serios. Adesea nu reușim să ne întrebăm dacă credințele și practicile diferitelor biserici sau denominațiuni sunt adevărate și fidele învățăturilor Bibliei. În timp ce lumea științei, a economiei, a sociologiei abundă de teorii, acestea nu sunt folosite și în viața religioasă. Noi trebuie să urmăm Adevărul. Acest lucru este cu siguranță valabil atunci când încercăm să-L cunoaștem pe Dumnezeu sau să ne trăim viața potrivit învățăturilor lui Iisus Hristos.

Sarcina de a-L cunoaște pe Dumnezeu nu este pur teoretică, ci concretă. Sarcina de a ne spori viața în credință, în relație cu Hristos, nu este bazată pe opinii sau sentimente care se pot schimba de la o zi la alta, din minut în minut.

Deoarece Îl are ca subiect pe Dumnezeu, credința noastră trebuie să se bazeze în totalitate pe adevăr. Dumnezeu nu poate fi supus opiniilor sau gândurilor noastre despre El. El nu este un funcționar pe care să-l putem alege sau un profesor pe care să-l putem critica la sfârșitul semestrului. Urmarea lui Dumnezeu nu este o alegere pe care s-o concretizăm cu ușurință.

Este important să frecventăm adevărata Biserică, deoarece acesta este singurul mod prin care putem primi cu adevărat învățăturile lui Iisus. Biserica adevărată ne dă ceea ce avem nevoie, și nu doar ceea ce vrem să auzim. Este important să frecventăm adevărata Biserică, deoarece fiecare dintre noi este bolnav și are nevoie de spital.

Este important fiindcă ceea ce credem influențează modul în care ne comportăm și relaționăm cu lumea din jurul nostru. Este important să frecventăm adevărata Biserică, deoarece Biserica este cea care ne așază în relație cu Dumnezeu, Izvorul a toată iubirea, viața și bucuria. Dacă Îl cunoaștem pe Dumnezeu, de ce așa de mulți dintre noi se simt încă pierduți și singuri pe lume? Dacă Îl cunoaștem pe Dumnezeu, de ce bisericile noastre continuă să se reinventeze?

Pe scurt, dacă decizia de a frecventa biserica este una importantă, este posibil ca biserica pe care alegem să o frecventăm să reprezinte o alegere și mai importantă. De obicei, avem nevoie de timp atunci când ne alegem partenerul de viață deoarece înțelegem importanța acestei alegeri, în speranța că vom fi cu el sau cu ea până la sfârșitul vieții. Dar realitatea este că o biserică ne aduce, sau ar trebui să ne aducă în relație cu Dumnezeu și să ne îndeplinească speranța de a trăi mai mult decât o viață pământească în prezența Lui.

În timpul conversațiilor cu alți oameni despre diferite biserici, în mod inevitabil, va apărea întrebarea: care denominațiune sau grup are sau nu dreptate, care este adevărată și care falsă?

În toate discuțiile pe care le-am avut, un lucru mi-a devenit foarte clar: acest subiect are consecințe reale și palpabile în viața noastră. Premisa simplă aici este că nu toate bisericile* au fost create egale.

*Învățătura Bisericii Ortodoxe, stabilită la al II-lea Sinod Ecumenic de la Constantinopol, afirmă că există o singură Biserică, sfântă,